

Panorama

GEÏLLUSTREERD - WEEKBLAD

PER KWARTAAL
26 NUMMERS f 1,30

UITGAVE VAN A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN - RED. EN ADM. DOEZASTRAAT 1 TEL. 1

Een gelukkig Nieuwjaar!

Vriendelijke lezer — de redactie van Panorama wenscht U een gelukkig Nieuwjaar! Een vroolijk, een opgewekt Nieuwjaar zelfs!

Lijkt het U lichtzinnig, zulk een wensch te doen in deze tot ernst stemmende tijden? Laten we u dan eerst eens verzekeren dat niemand dagelijks meer aan dien ernst herinnerd wordt dan wij. Kent u ons geheim archief? Neen, nistwaar; het zou anders niet geheim meer zijn. Hebt u onze streng bewaakte gruwelkamer wel eens gezien? Evenmin, zouden we denken, want met zeven grendels is 't gesloten. Welnu, indien ge in de verschrikkingen daarvan waart doorgedrongen, zoudt ge begrijpen waarom we zeggen mogen dat niemand zoo goed als wij inziet in welke barre tijden we leven.

Luister. Ieder uur, ieder oogenblik tikken ons langs onzen speciaal telegraafkabel de meest haar-te-bergenrijzende tijdingen in de ooren; ieder uur, ieder oogenblik snellen onze bijzondere fotografen met de paniek-achtigste afbeeldingen ons kantoor binnen. „De laatste Rus ligt gesneuveld ter aarde — het kanaal van Suez is gedempt — Portugal heeft twintig legercorpsen in Silezië ontscheept — de Zwitsersche marine marcheert op Przemyśl aan — de Engelsche oorlogscorrespondenten spreken de waarheid — door de inundaties in West-België is Berlijn van drinkwater verstoken — de weg naar Tipperary is kort geworden” — en zoo verder. Wij echter, van onze beteekenis bewust, verliezen onze koelbloedigheid niet, weten die berichten te zeeven, die foto's te schiften, denken er voor alles aan de zenuwen der Panorama-lezers te ontzien. Het al te ijselijke, het veel te onrustbarende gaat in het geheim archief, in het verzegeld museum. Alleen redactie-gemoederen zijn tegen zulke schokken bestand.

Wij weten veel meer dan wij zeggen willen, lezer. Wij sparen u 't ergste. Wij lijden voor u.

Neen: hoe moeilijk de tijden zijn — 't is ons maar al te goed bekend. Of is 't bijvoorbeeld niet reuzen-moeilijk (om een woordvondst, een literaire overwinning van 't ook in dit opzicht gedenkwaardig jaar 1914 te gebruiken) u tweemaal per week voor een minimum prijs een maximum in koperdiepdruk uitgevoerde actualiteiten voor te leggen?

Dus: niet uit luchthartigheid wenschen we u een prettig, genoeglijk jaar 1915 toe. We doen dit, integendeel, omdat we overtuigd zijn dat jaar met ons allen veel gemakkelijker door te zullen komen, wanneer we ons voornemen het blijmoedig, vol hoop en durf in te gaan. We moeten onze stemming maar eens met een stevigen ruk wat hooger opschroeven. Laten we elkaar dus op den laatsten avond en op den nieuwen morgen niet al te somber aankijken, en onze handdruk zij er dan een van mannelijk vertrouwen in de toekomst. Waarlijk, wanneer we elkaar allen een blijden Nieuwjaarswensch brengen, met montere stem en vroolijken oogopslag, een wensch, waarin iets klinkt van: „Kom, we zullen ons er samen wel doorslaan!” — gelooft ge dan niet dat het iets helpen zal? dat wij elkaar een eindje verder gebracht hebben? dat ook het onplezierige er wat plezieriger zal uitzien? Laten we 't althans eens probeeren.

Maar dan ook eensgezindheid in alles wat 't belang van ons land, en dus van elk onzer betreft. Dan ook dezelfde eendracht, hetzelfde gevoel van saamhoorigheid, dezelfde onthouding van partijchap, clubgeest en eigenwijsheid die ons in de eerste maanden zoo goed stonden — en zulke nuttige gevolgen hadden.

Want in dit opzicht vertoonen zich bedenkelijke teekenen. Koffiehvístafeltjes, sociëteitsfauteuils en redactiestoelen beginnen alweer de broedplaatsen van de ik-weet-'t-veel-beter-bacil te worden. De eerste schrik is geluwd. Er wordt weer gecritiseerd. Men vindt hier en daar de spraak terug om te beweren dat de hogere officieren heelemaal niet naar hun gezin en hun eigen bed terugverlangden, integendeel zwelgen in een machtsroes nu ze zulk een ongewoon groot commando voeren; om ons wijs te maken dat het legerbestuur — oudere, bekwame, bezadigde mannen — uit puur plezier dag en nacht harder werkt dan de betweter z'n heele leven deed; om het te doen voorkomen als ontwikkelde onze regeering haar ontzagwekkende arbeidskracht, als belaadde zij zich met de zwaarste zorgen uit louter bravuur.

Wanneer deze politieke en militaire beunhazen zwijgen willen, verzekeren we u, lezer, een blijmoedig nieuw jaar. En dan wenschen we u:

dat ons leger zich even kranig houde als in 1914, wat ongetwijfeld het geval zal zijn als in zekere pers door ondeskundige redacteuren de tucht niet met quasi-humane opstellen wordt ondermijnd;

dat ons legerbestuur in dezelfde krachtige handen mag blijven als te voren, in zijn zware taak niet belemmerd door het gepraat om de bittertafel;

dat onze regeering zal kunnen voortgaan den toestand te beheerschen als tot nog toe, zonder haar drukkende zorgen te zien vermeerderd door partijwoelingen;

dat onze Koningin de voortvarendheid, de wilskracht en de gezondheid moge behouden, waardoor zij het geheele volk in menschlievende daden ten vorstelijk voorbeeld heeft kunnen zijn, onvermoeid en onophoudelijk door haar daden leger en burgerij opwekkend tot de hoogste krachtsinspanning.

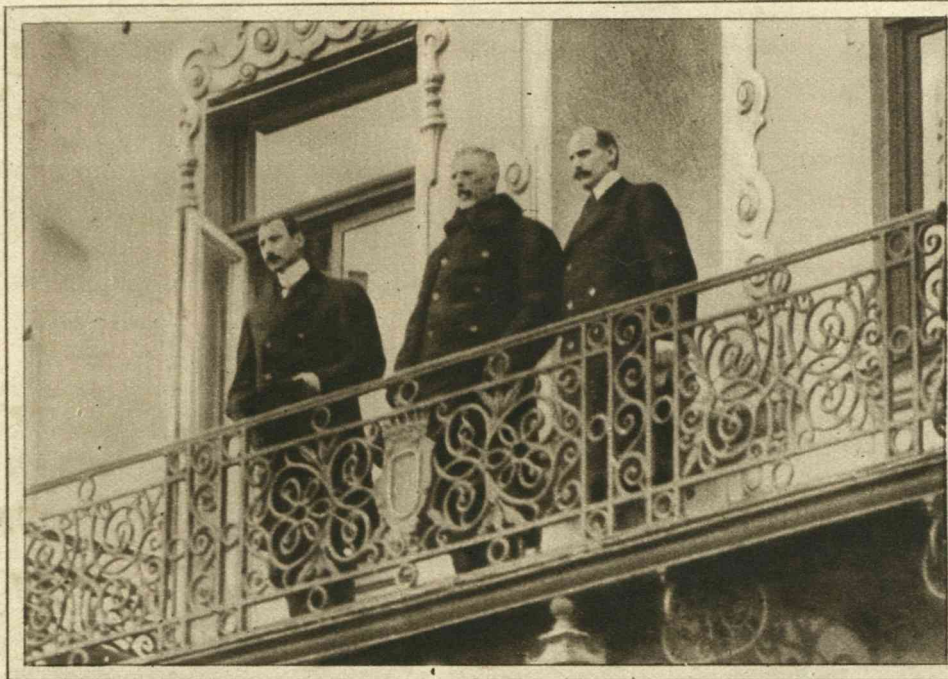
Wanneer dit alles in vervulling gaat, lezer, wanneer het Nederlandsche volk één en onverdeeld blijft, dan zal het ook in 1915 goed gaan.

En wanneer het u goed gaat, blijft er voor ons niets te wenschen over.

Het Nieuwjaarfeest.

De oorsprong van het feestvieren op den Nieuwjaarsdag moet bij de oude Germanen reeds worden gezocht, evenals die van het Kerstfeest. Nieuwjaar- en Kerstdag toch behooren volkomen bij elkaar, zij zijn eigenlijk beide gedeelten van éénzelfde feest: het oud-heidensche Joelfeest, het feest der nieuwe zon, zooals wij in ons artikel over het Kerstfeest reeds schreven.

De Christelijke Kerk stelde in den aanvang den officiëlen Nieuwjaarsdag op 25 December vast; dit geschiedde voornamelijk om aan het heidensche gebruik der dolle

DE DRIE KONINGEN TE MALMÖ.

De Koningen op het balkon van het paleis te Malmö. Van links naar rechts op de foto: Koning Christiaan van Denemarken; Koning Gustaaf van Zweden; Koning Hakon van Noorwegen.

viering van den dag van 1 Januari een einde te maken. Het baatte echter weinig, want de menschen waren nu eenmaal gewend den Nieuwjaarsdag op 1 Januari te vieren en we weten allen hoe moeilijk een oude gewoonte wordt prijsgegeven.

Dat is tegenwoordig zoo, en zal altijd wel zoo geweest zijn, want het menschelek karakter met zijn deugden en gebreken is altijd het menschelek karakter geweest en niet anders.

Hierbij kwam nog, dat de vorsten der groote Europeesche staten zich evenmin naar het nieuwe voorschrift gedroegen, en kalmpjes voortgingen met hun nieuwjaarsfeest op... Paschen te vieren (volgens een derde opvatting begon het jaar met Paschen, moet ge weten).

Indien wij schreven, dat zij kalmpjes voortgingen, dan is zulks meer bij wijze van spreken, of liever: bij wijze van schrijven.

Want hm, ja, kalmpjes ging het er wel allerminst op die feesten toe.

Zoomin bij de vorsten als bij de volksfeesten zelve.

Reeds in zeer, zeer oude heidensche tijden ging het er dol toe „van het oude in het nieuwe”; er werd gefuifd en gejuicht dat het een aard had; men gaf elkander geschenken en wenschte elkaar veel zegen en voorspoed; de heildronken waren ontelbaar aan de eveneens ontelbare feestmalen.

Hierbij komt, dat een eigenaardigheid van het oudejaarsavond vieren, bij kinderen zoowel als bij groote menschen, was, dat een ieder zooveel mogelijk geraas maakte; een gebruik, dat nog voor zeer korten tijd bij het leger in verscheidene Europeesche staten in zwang was, bestond hierin dat de soldaten in den nacht van het oude en het nieuwe op alle trommels die zij vonden, zoo woest mogelijk roffelden, op alle trompetten en hoorns, die hen in handen kwamen, zoo fel als Roland toeterden, en het in de kazernes een helsch rumoer was, zoodat hooren en zien je verging.

Het slot was dat het legerbestuur, deze voorbeeldeloze herrie zat, alle instrumenten, waarop de militairen geraas konden maken, liet wegstoppen.

Een gebruik, dat nog in onze dagen zeer in zwang is, het schieten met pistolen, buksen, geweren en het afsteken van liefst fel klappend vuurwerk, is ook eeuwen- en eeuwenoud. De bedoeling, welke onze heidensche voorvaderen met dit rumoer hadden, was de booze geesten

af te schrikken, opdat dezen, ze mochten gedurende het voorbije jaar wel eens niet aardig voor hen, aardsche stervelingen geweest zijn, althans in het nieuwe jaar hen een beetje plezieriger behandelen zouden, door weg te blijven namelijk.

De Germanen lieten het er echter niet bij, de booze geesten te bezweren; zij hadden ook een veelheid van gebruiken, die ten doel hadden in de toekomst te zien; want evenals de tegenwoordige menschen, wilden ook zij graag zoogenaamde zekerheid hebben.

Immers wat geeft meer rust dan zekerheid?

Wat maakt onrustiger dan wanneer je, zooals dat heet, „niet weet waaraan je je te houden hebt”?

Dus zekerheid was het parool.

Sommigen zetten zich den ganschen dag lang op het dak van hun huis. Met een zwaard, waarop tooverrunen gegrift waren, in de hand, voelden zij zich in conditie om in de toekomst te zien, en hun adelaarsblikken door-kleefden de lucht naar alle windstreken.

Ook de wind speelde een rol bij het ontcijferen van het gecompliceerde cijferschrift der toekomst.

Kwam de wind gedurende den oude—nieuwjaarsnacht uit het Westen, dan kon men zeker zijn, dat er in de ophanden twaalf maanden vele helden en vorsten sneuvelen zouden; kwam hij uit het Oosten, het was al evenzeer onheil: veel vee zou dat jaar omkomen; blies hij uit het Zuiden, welaan vele mannen zouden gedurende dat jaar sneuvelen.

Dat alles was onheil dus.

Slechts één wind bracht heil.

Dat was de machtige bries, die uit het heilige Noorden kwam aangieren; die bracht de zegeningen volop; die was goed en mild en vriendelijk voor een elk.

Men had ook de gewoonte aan een kruispunt van wegen een stierenhuid op den grond uit te spreiden, en daarop te gaan zitten.

Hiervan was de bedoeling, de elfen, (welke, naar men zei, dien nacht verhuisden), te zien voorbijtrekken, en hun te vragen de toekomst te voorspellen.

Jan ter Gouw merkt bij deze plechtigheid niet onverdienstelijk op, dat de brave Germanen, wanneer zij op de stierenhuid plaats namen, gewoonlijk al aardig aangeschoten waren en al heel spoedig achterover rolden en in een stijven soes duikelden; wat ze dan droomden, heette hun door de elfen voorspeld te zijn.

(Maar, — voegt de volksmond hieraan toe, — maar als zij een elf hebben gezien, dan heb ik er ook een gezien).

Nog bestond er een andere eigenaardige gewoonte: die van het koeken bakken.

De heidensche vrienden lieten zich door een (natuurlijk niet minder heidensche) oude vrouw koeken bakken. Vielen de koeken dik uit, dan beteekende dat een goed jaar, waren ze echter dun, nu, dan kon je het ergste verwachten.

Die gewoonte van het koeken bakken heeft standgehouden, en zal zonder twijfel standhouden, zoolang de oude jaren door nieuwe vervangen zullen worden en de menschen beignets, appelbollen, oliekoeken enzovoorts zullen lusten, liefst afgewisseld met warmen kruidenwijn, heete punch en wat er meer aan heillooze vergiften tot nut, of in elk geval tot genoeg van het algemeen bereid wordt, werd en worden zal tot in alle eeuwigheid.

In de latere middeleeuwen ziet men groot en klein, arm en rijk, jong en oud, zich al niet minder dan de reeds eeuwenlang geleden gestorven heidenen inspannen om zich op den merkwaardigen dag te vermaken.

Men kwam in elkanders woningen bijeen, en fufde heftig, men maakte geraas met allerlei gerei en later met schietwapenen, men joelde en jubelde en gaf elkaar geschenken.

In sommige streken deelde men wijn en koeken aan zwervers en schooiers op de marktplaatsen uit.

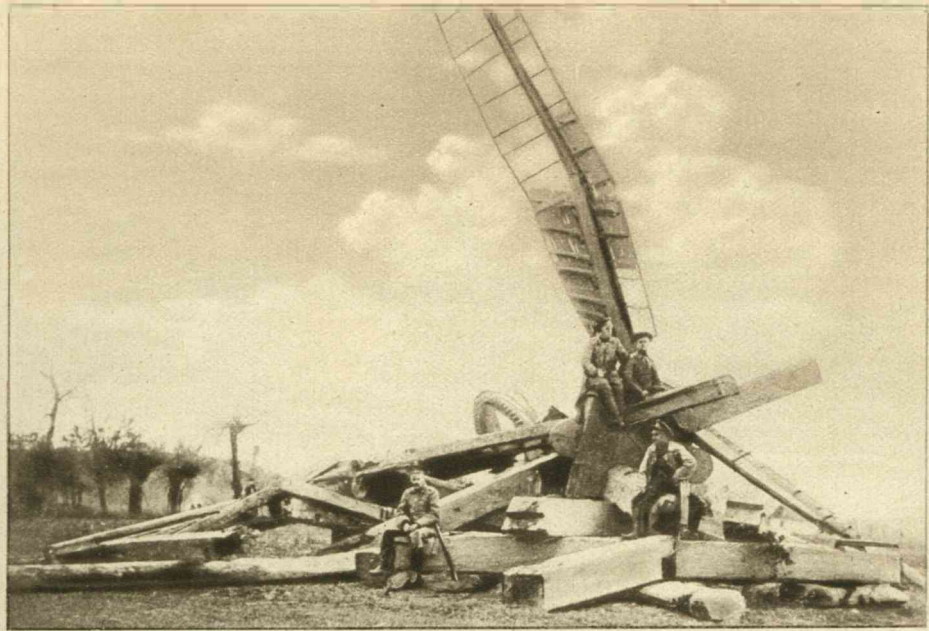
Kinderen togen langs de huizen, natuurlijk langs die huizen waar wel eens wat kon overschieten en zongen liederen, waarbij het aloude spreekwoord: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen” in schier alle toonaarden den meer gefortuneerden evennaasten werd toegezongen.

Dit zingen en rondschooiëren, dat uitreiken van lekernijen aan straatslijpers, dat schieten en joelen, al dat geraas langs de straten, — het is alles herhaaldelijk door kerkelijke en gemeentelijke overheden verboden, en voor een deel ook in onbruik geraakt, maar een aantal der gebruiken zijn van de straat naar onze woningen verhuisd en daar zijn ze veilig, daar houden wij ze nog lekkertjes in eere.

Het is me ook nogal niet genoeglijk, die ouwejaarsavond.

Nou wij voor ons zouden 1915 niet au sérieux kunnen nemen, als we niet naar heidenschen, christelijken of vaderlandschen trant „het oude in het nieuwe” gevierd hadden.

Ziezoo, en nu aan U allen een goed uiteinde.

DE STRIJD IN POLEN.

Ook hier worden alle gebouwen en molens die tot dekking en verkenning kunnen dienen zooveel mogelijk opgeruimd.

HET VERVOER VAN DE GEWONDEN NAAR RUSLAND.

Voor het vervoer der gewonden in Polen worden natuurlijk ook alle beschikbare voertuigen opgeëischt.

GROOTVORST NICOLAAS,
de opperbevelhebber van het Russische leger.

OORLOGS-KRONIEK.

17 Dec. De bondgenooten maakten eenige kleine vorderingen, in 't bijzonder ten Noordwesten van Nieuwpoort. — Aan het Oostelijke front werden door de Russen eenige partieele successen behaald, terwijl zij op den linkeroever van den Weichsel eenigszins moesten terugtrekken.

18 Dec. Op het Westelijke front valt over het algemeen voor de Fransen eenige vooruitgang te bespeuren. — De Russen vervolgen de terugtrekkende Duitschers in de richting van Mława. — De Deutsche eerste klasse kruiser „Friedrich Karl” is in de Oostzee gezonken. Twee derden van de bemanning verdrinkt.

19 Dec. De bondgenooten maakten vorderingen bij Armentières, Verdun en ten Noord-Oosten van Nieuwpoort. — Aan het Oostelijke front is aan den linker oever van den Weichsel een haast volkomen stilte ingetreden. Aan het front Sanok-Lyska opereerden de Russen met succes en maakten zij 3.000 krijgsgevangenen en veroverden vele kanonnen en mitrailleurs.

20 Dec. Het Fransche communiqué luidt: Van het front valt geen verandering te melden. — Ook aan het Oostelijke gevechtsterrein is de toestand ongewijzigd. — Het gevecht tusschen Russen en Turken ontwikkelt zich gunstig voor de Russen.

21 Dec. De Bondgenooten maakten in België enkele vorderingen bij Lombaertzijde, St.-Joris en ten Zuiden van Bixchoote. — In het Oosten wijkten de Duitschers terug naar het front Lautenburg-Niedenburg. — In Galicië is het Oostenrijksche offensief tot staan gebracht.

22 Dec. De Engelschen heroverden alle loopgraven, die zij eerst verloren hadden. Verwoede aanvallen van de Duitschers werden afgeslagen. — Van het Oostelijke front is geen belangrijk nieuws.

EEN GEWONDE RUS
wordt door een student, die bij het Roode-Kruis heeft dienst genomen, naar een auto gedragen.

DE STRIJD IN SERVIË
SERVISCHER OFFICIEREN BESTUDEEREN DE KAART.

HET VERVOER VAN SERVISCHER GEWONDEN.

DE DUITSCHERS IN 'T OOSTEN EN WESTEN

PANORAMA

OP PATROUILLE IN DE BELGISCHE DUINEN.

Nauwkeurig wordt door de Duitsche troepen in de Belgische duinen gepatrouilleerd, in hoofdzaak met het oog op de spionnen. Het kanon midden op onze foto, geeft ons een klein idee ervan, hoe de Duitschers versterkingen hebben aangelegd.

HET OPRUIMINGSWERK TE ANTWERPEN.

Duitsche „Arbeitstruppen" zijn bezig de overblijfselen op te ruimen van de bij het bombardement verwoeste huizen.

HET IJZEREN KRUIS VERDIEND.

Frau Dr. Reiner uit Tapiau heeft om hare groote verdiensten als chauffeur het IJzeren Kruis gekregen.

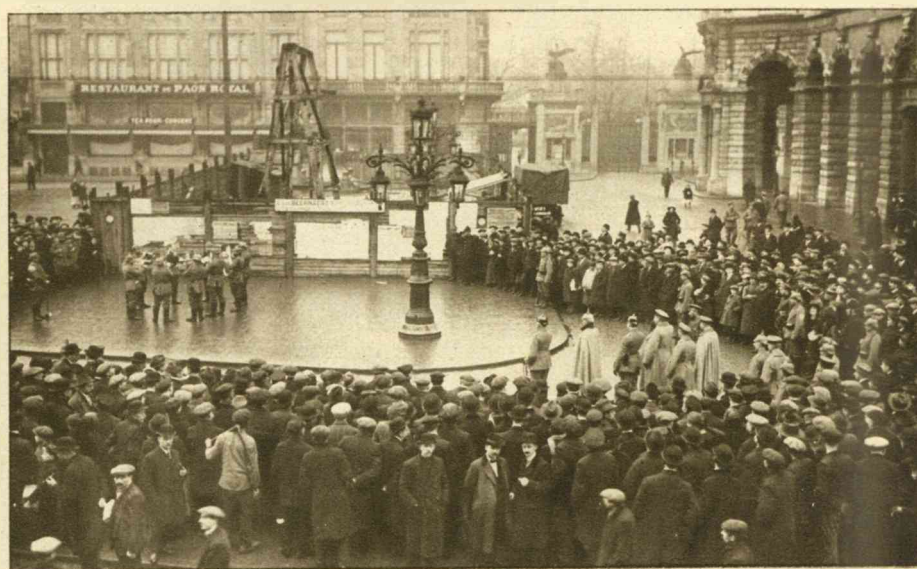
HET HERSTEL DER SPOORWEGEN.

Een der vernielde spoorbruggen tusschen Antwerpen en Brussel is door de Duitschers hersteld en weer in gebruik genomen.

IN HET ARGONNERWOUD.

Iedere schrede voorwaarts in het struikgewas brengt nieuwe moeilijkheden en kan velen mannen het leven kosten.

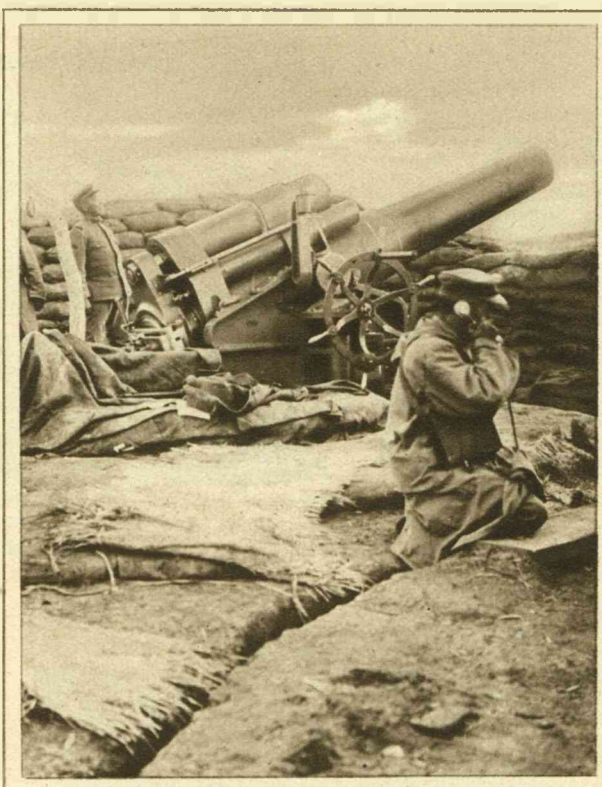
MUZIEK IN DE BEZETTE STEDEN.

Hoe treurig de stemming ook zijn moge, de muziekuitvoeringen worden door een tamelijk talrijk publiek bijgewoond, natuurlijk voor het grootste gedeelte uit werkelozen bestaande.

UIT HET KAMP DER GEALLIËERDEN

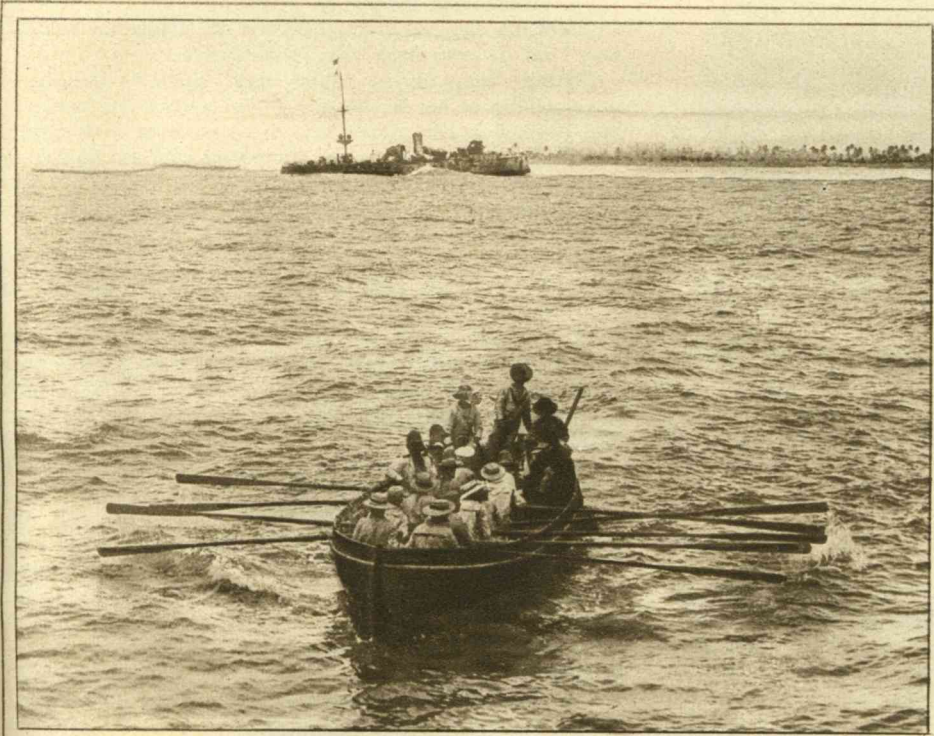
BELGISCHE VLAGGENDAG TE PARIJS.
Evenals te Londen is er te Parijs een Belgische vlaggendag gehouden. Op onze foto wordt een Fransch cavalerist met een Belgisch vlaggetje getooid.

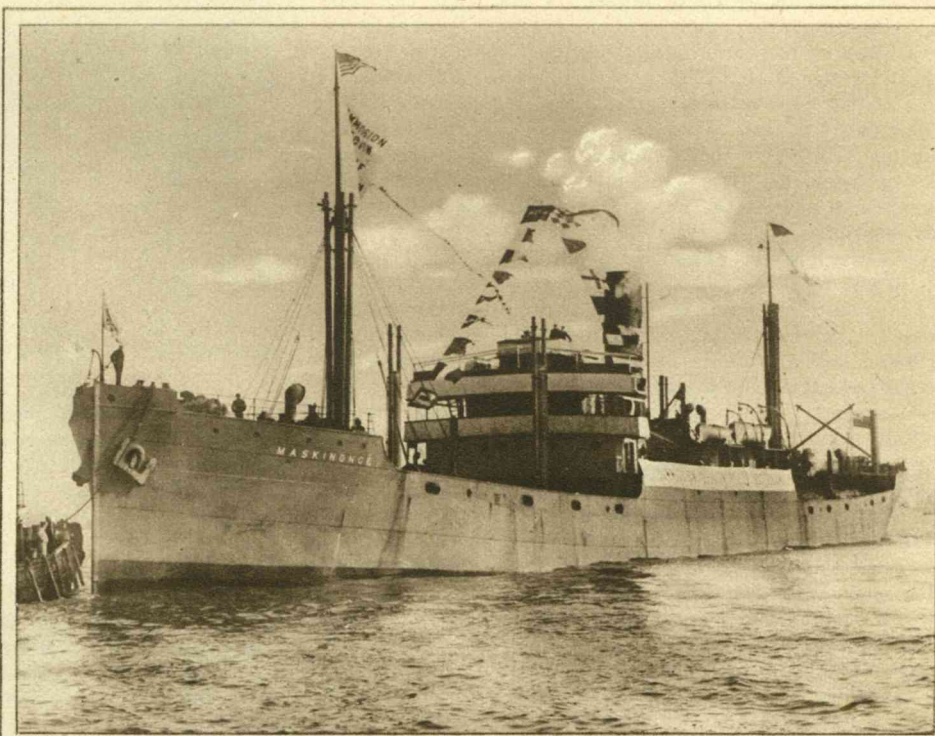
'T ZWARE JAPANSCH BELEGERINGSGESCHUT.
Volgens een gerucht, dat intusschen weer is tegengesproken, zou Rusland een gedeelte van 't zware Japansche belegeringsgeschut, waarvan wij hier een kanon afbeelden, willen overnemen.

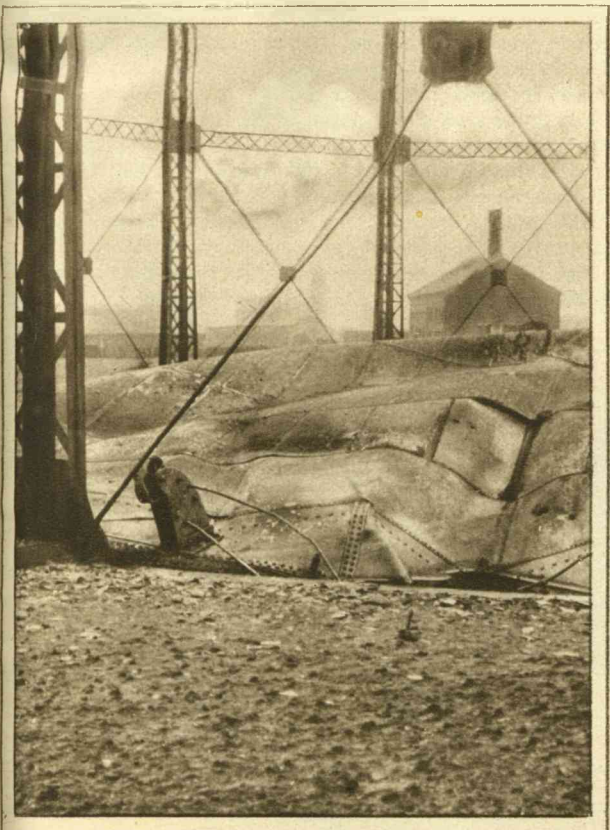
DE NIEUWE COMMANDANTEN VAN TSING-TAU.
Links: Luit.-Generaal Kamio, de Japansche commandant van Tsing-tau, rechts: Majoor Barnardiston, de Engelsche commandant.

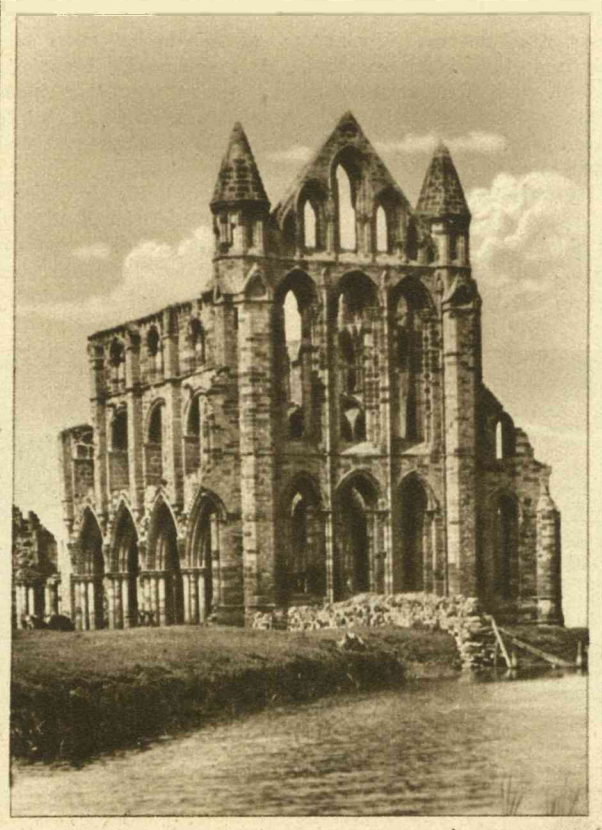
DE ONDERGANG VAN DE „EMDEN”
De eerste foto's van den ondergang van de „Emden” zijn in Europa aangekomen. Onze foto geeft de hevig beschoten „Emden”. Op den voorgrond een sloep met gewonde Duitschers, die aan boord van de „Sydney” worden gebracht.

HULP VOOR HET ARME BELGENLAND.
Het Amerikaansche schip „Maskinonge”, varende onder neutrale vlag, is met een lading eetwaren, ter waarde van 300.000 dollar, onderweg voor het geteisterde België.

De beschadigde gashouder te Hartlepool.

HET BOMBARDEMENT VAN DE ENGELSCH KUST.
De gebombardeerde abdij te Whitby.

De verwoesting in het salon van het Grand Hotel te Scarborough.

NIEUWJAARSDAG

et was op den avond van 31 December 1888 des nachts te twaalf uur, de klokken van St.-Paul luidden het nieuwe jaar vroolijk in, dat drie jonge mannen bijeenstonden om den hoek van Cheapside in de schaduw van het Hoofdkantoor.

„Nou jongens,” zei er een op zijn horloge kijkende, „het is twaalf uur, mijn beste wenschen in het nieuwe jaar!” Hartelijke handdrukken werden gewisseld.

„De eerste Januari van 1889,” ging de jonge man, wiens naam Charles Daventry was, voort. „Ik vraag mij af waar zullen wij het volgend jaar op dezen tijd zijn?”

„Wat ben jij aan het zwammen,” merkte de grootste der drie jongelingen op, een zorgeloze, vroolijke snuiter, Bertram Wold genaamd. „Zoo kun je wel doorgaan tot in het oneindige. En waar is het goed voor, om nu al over volgende jaren te gaan mijmeren!”

„Dat is te zeggen, ik zou toch wel eens willen weten wat er over vijf en twintig jaar van ons geworden is,” hernam Daventry. „Laat eens zien, dan zijn we ongeveer vijf en veertig. Ik veronderstel dat jij dan wel op de bovenste sport van de maatschappelijke ladder zult staan, Bert. Jij bent net zoo'n kerel ervoor om flink vooruit te komen in de wereld. Jij hebt de hersens en de handigheid ervoor.”

„Ik zal het probeeren,” meesmulde Wold.

„Wat ons betreft, Harry,” ging Daventry voort, „ik geloof niet dat wij fortuin zullen maken.”

„Misschien zijn we wel dood, of in de gevangenis of de hemel mag weten waar,” merkte Harry Stephens op. „Ik heb het land aan die speculaties op de toekomst. Het tegenwoordige is al beroerd genoeg.”

„Het zou toch grappig zijn,” mijmerde Daventry meer tot zich zelve. „Kerels,” ging hij luider voort, „ik heb jullie een voorstel te doen, luister. Ik stal voor dat we ons verbinden om hier op dezelfde plaats bij het Postkantoor over vijf en twintig jaren weer bijeen te komen. Goed begrepen: op den 31sten December 1913 even voor middernacht komen we hier weer samen. Wat zeg je hiervan?”

„Ik stem toe,” zei Wold onmiddellijk. „Als ik nog in leven ben, anders zal het moeilijk gaan, kom ik hier om jullie te ontmoeten. Wie weet, misschien loop ik dan wel in lompen te bedelen om een cent, terwijl jullie in je auto komt aanrijden.”

„Da's afgesproken,” besloot Daventry. „En jij, Harry, kom jij ook?”

„J-a, misschien kom ik wel,” antwoordde de ander gemelijk, „ten minste, als ik het niet vergeten ben.”

„Welnu, op mij kun je beiden rekenen,” zei Daventry. „Ik zal beslist niet ontbreken.”

„Ik evenmin,” betuigde Wold op even stelligen toon. „Nou, je kunt mij ook krijgen,” zei ten slotte Stephens, ziende dat de anderen de zaak ernstig opnamen.

Drie jaar later liepen de levenspaden der vrienden uiteen. De eerste die zich afzonderde was Charles Daventry, die ondanks den spot zijner vrienden ging trouwen en overeenkomstig zijn klein inkomen een klein huisje ging bewonen.

Een jaar later zeide Harry Stephens de kantoorruuk vaarwel. Natuur had hem begiftigd met een fraaie stem en dit verenigd met een muzikaal gevoel en een goede leiding deed hem weldra naam maken als een nieuwe ster aan den operahemel.

De grootste verandering onderging evenwel Bertram Wold, de knapste en meest belovende van de drie jongelui. Op een avond dat hij met radelozen blik op zijn kasboeken staarde, werd er een hand op zijn schouder gelegd. Hij keek op en schrikte. Het was zijn patroon.

„Kom in mijn kantoor, Wold!” zei zijn patroon kalm. De jongeman volgde hem in zijn prive-vertrek, terwijl zijn gelaat beurtelings rood en bleek werd.

„Ik weet alles!” zei de principaal droogweg. De lippen van den jongeman bewogen zich, doch geen geluid kwam over zijn lippen.

„Ik moest je eigenlijk aan het gerecht overgeven,” zei het hoofd der firma. „Ik zal dat echter niet doen, omdat ik mijn concurrent niet wil doen weten wat een gek ik ben. Je moet verdwijnen, begrijp je? Je verlaat het land, gaat naar Amerika, dat is een goed land voor lieden van jouw soort, en laat me je gezicht nimmer meer zien.”

En zoo verliet de jongeman het kantoor eerloos, zonder

geld, zonder hoop. Hij zocht zijn beide vrienden op. Stephens had geen geld om hem uit het land te helpen, maar hij gaf hem een champagnefluit. Daventry had weinig om te sparen, toch had hij dat weinige gespaard. Wold bracht een avond in zijn kleine woning door. Geen woord werd er gewisseld over de oorzaak van het ontslag, alleen goede hoop uitgesproken voor de toekomst.

Het was zijn laatste nacht in zijn vaderland. Daventry bracht hem naar het station.

„De kop er boven gehouden, ouwe jongen,” zei hij, terwijl zij elkander de hand tot afscheid sohudden. „Ga niet onder!”

„Ik ben al onder,” antwoordde Wold mistroostig.

„Dan zwom je weer naar boven,” zei Daventry opgewekt. „Apropos, denk om onze afspraak.”

„Welke afspraak?”

„Wel, de eerste Januari 1914. Ik zal present zijn.”

„Och, loop naar de maan,” hernam Wold onwillig, „laat ons hopen dat we dan allen dood zijn.”

Vijf en twintig jaren zijn voorbijgegaan sedert drie onbekende jongelieden bijeenstonden in de schaduw van het Hoofdkantoor en te zamen de belofte aflegden na dit tijdsverloop weder bijeen te komen en elkanders wadervaren te hooren.

AAN DEN DOOD ONTSNAPT.

Commander Shedd en mechanici, Startley, van een Engelschen militair tweedekker die in volle zee neerkwam en daar 8 uur rondreef zonder opgemerkt te worden.

Het was de een en dertigste December van 1913 een uur voor middernacht.

In de Lombardstraat in de kantoren der Engelsche Bank voor Zuid-Afrika zaten ruim tweehonderd klerken te werken, voor het meerendeel in stilzwijgende ontevredenheid. De balansen moesten worden afgemaakt vóór het nieuwe jaar zijn intrede deed en daarom was er geen tijd voor sentimentele beschouwingen en geen lust tot vroolijke gesprekken.

In de directiekamer zat een man wiens geest de geheele machine leidde. Het was een man van ijzer, Denton Bray. Al zijn gedachten bepaalden zich bij de problemen van dit oogenblik. Na een reeks van gewaagde speculaties was hij beroemd geworden als een der eerste financiers van dezen tijd. Hij was fabelachtig rijk en hij bewaakte zijn schatten met slapeloze oogen en onvermoeide hersenen.

Zijn gladgeschoren hardvochtig gelaat boezemde meer vrees dan sympathie in. De hielders, koude oogen, de wijde harde mond met de scherpe lijnen, alles sprak van een onverzettelijk karakter, een onbuigzamen wil.

Hij was een financoele macht in het land. Zijn weergaloze stoutmoedigheid, zijn koel en scherpzinnig oordeel en snel besluit stelden hem in staat veilig te zeilen rondom de klippen van financoele tegenspoeden. Hij werd dan ook beschouwd als een autoriteit op het gebied der kolo-

niale geldmiddelen. Het was bekend dat als de kanselier der schatkist, nieuwe geldmiddelen behoefde, hij het advies inwon van Denton Bray.

Op dezen oudejaarsavond zat hij in zijn privé-kantoor waar nimmer een vreemde werd toegelaten. Hij ging geheel op in diepzinnige becijferingen, en had oor noch oog voor de kleine luxe-pendule, die plechtig bij iederen tik hem wilde zeggen dat het oude jaar ten einde spoedde.

En de pendule tikte voort, regelmatig, onophoudelijk, terwijl de gevreesde man met een blik van voldoening de lange kolommen cijfers nazag. Eindelijk was hij klaar met zijn werk en met een snelle besliste beweging, zoo karakteristiek aan dezen man, sloot hij zijn bureau, deed zijn pelsjas aan, gaf eenige korte bevelen aan den chef de bureau en verliet het gebouw.

Het was een heldere nacht en de straten waren gevuld met feestgangers. Denton Bray had geen oog voor deze vroolijke menschen en dacht geen oogenblik aan den eigenaardigen ernst van dezen avond. Voor hem betekende Nieuwjaarsdag een dag van balanslijsten en dividenden, en voorts van vermeerdering van zijn enorm vermogen.

Hij was nog een veerkrachtige persoonlijkheid en stapte door de straten met een flinken tred, dien menigen jongen man zou hebben beschaamd. Hij liep straat in straat uit, de vroolijke groepjes oudejaarsavondgangers zorgvuldig vermijdende, tot hij, langs het gebouw der Hoofdpst willende gaan, werd staande gehouden door een bedelaar, die, uit den donkeren hoek te voorschijn komende, hem met de dikke tong van een dronkaard vroeg: „Hoe laat is 't, heerschap!”

Denton Bray stond stil en keek den man aan. Hij was in lompen gehuld, blootsvoets, terwijl zijn waggelende gang, zijn dubbelslaande tong, zijn schorre stem en waterige oogen evenzoo vele symptomen waren voor den onverbeterlijken dronkaard.

„Vlak boven je hoofd is een klok,” zei Denton Bray, kortaf.

De straat was hier nu volkomen verlaten, slechts in de verte hoorde men gezang en beweging.

„Geef me dan een kleinigheid om op Nieuwjaar te drinken,” zei de man naar hem toezwaaiende.

Denton Bray kende echter geen zachtere gevoelens, onverschillig of het Nieuwjaar of een andere dag was. Hij had bovendien een afkeer van dronkaards en niet minder van bedelaars. „Ik heb meer sympathie voor een op heeterdaad betrapt zakkenroller dan voor een bedelaar,” was zijn geliefkoosd gezegde. „Er is wel hoop voor een dief maar niet voor een bedelaar.”

En daarom lachte hij half verachtelijk om den stakkerd voor hem. „Ik geef nimmer aan menschen die drinken en aan menschen die bedelen. Ga dus op zij, vriend!”

Er was geen reden voor alarm en al was die er geweest, Bray zou hetzelfde geantwoord hebben, want hij was geen lafaard. Hij kon trouwens het verzwakte, uitgehongerde schepsel gemakkelijk neerslaan met één beweging van zijn kraachtigen arm.

„Heb je niet een enkel dubbeltje voor mij,” zeurde de dronkaard, terwijl hij tegen hem aanleunde.

„Uit den weg!” bulderde Bray en den man bij den schouder nemende, slingerde hij hem met kracht van zich af.

Voor een oogenblik stond de man daar waggelend tegen den muur geleund, allerlei onsamenhangende verwenschingen uitende.

Bray was intusschen voortgelopen. Plotseling, in een opwelling van dronkamanswoede en dronkamansmoed, haalde de bedelaar een mes te voorschijn, liep Bray achterna en stootte hem met een schorren kreet van razernij het mes diep in den schouder.

Bray keerde zich om met opgeheven arm, doch hij wankelde, liet den arm zinken en viel zonder een woord te uiten achterover op de straat neer.

De bedelaar boog zich over hem heen en staarde hem aan met verwilderden, wezenloozen blik. Hij schoen nauwelijks te weten wat hij had gedaan; ten minste hij maakte niet de minste aanstalten om te ontvluchten, doch zijn lippen bewogen zich zenuwachtig op en neer.

Een lichte tred klomk op het trottoir, de bedelaar bewoog zich echter niet. Hij stond daar steeds voorovergebogen, mompelende en met starren blik starende in het harde, nu onbeweeglijke gelaat van zijn slachtoffer.

Het was de stap van een liefdezuster, een jong meisje nog, met frisch gezichtje en zachte ernstige oogen.

Een trek vol ontsteltenis kwam op haar gelaat, toen zij de beide mannen zag, den een bewegingloos liggende op

C. G. VAN BAARLE, gepensionneerd Resident van Kediri, overleed een dezer dagen te 's-Gravenhage. De overledene was commandeur in de orde van den Witten Olifant.

P. C. H. BRIET, Landmeter bij het kadaster en lid van den Gemeenteraad van Amersfoort, is daar in den ouderdom van 65 jaar overleden.

D. H. JAS., Den 18den Dec. is te Dubbeldam overleden de oud Burgemeester. Met den overledene is een persoonlijkheid heengegaan, die nog lang in goede herinnering zal voortleven.

Dr. H. P. BERLAGE, de bekende architect, die in de Boerhave-kliniek deze week geopereerd werd.

Commandant W. RIDSDDEL, hoogst commandeerende van het Leger des Heils in Nederland, is na ruim 71½ jaar hier geweest te zijn, door het hoofdkwartier weder naar Engeland teruggeroepen.

Dr. J. H. COSTERMANN BOODT te Goorle herdacht den 14en December zijn 25-jarig jubileum als dokter.

Mr. H. ZILLESSEN. Woensdag 16 Dec. was het 25 jaar geleden, dat de heer Mr. H. Zillesen tot griffier der Eerste Kamer werd benoemd.

EEN JUBILEUM AAN „HET HANDELSBLAD“.

De heer D. Driessen, administrateur van „Het Handelsblad“, vierde 19 Dec. zijn 25 jarig jubileum. Van links naar rechts dochters v. d. jubilaris, mr. J. Kalf Jr., D. Driessen en echtgenoot, mr. Polak, A. J. Boissevain, Chr. Nuys.

DE NEDERLANDSCHE DROGISTENBOND.

Den 20sten Dec. hield de Ned. Drogistenbond zijn Alg. Jaarvergadering in Café Neuf te Amsterdam.

de steenen, den ander over hem heen gebogen, het van bloed druipende mes nog in de hand. Zij was evenwel al gewend aan dergelijke droeve tooneelen en in een oogenblik lag ze neergeknield bij den zwaargewonden man.

Eenige minuten gingen voorbij, in stilte, het meisje met vaardige, zachte hand de wonde van den bewusteloozen man onderzoekende; de dronkaard als door schrik versteend, onbeholpen er bij staande en het tooneeltje aan zijn voeten aanziende met starren, afwezigen blik.

Eindelijk keek het meisje op. „Dank God,“ zei ze zacht, „de wond is niet doodlijk.“

Op dit oogenblik begonnen de klokken van de St. Paul te spelen en uit honderden kelen in de naastbijzijnde straten klonk een vroolijk gezang.

Het was Nieuwjaarsdag; de eerste Januari van 1914.

* * *

De vagebond schrok van deze uitbarsting van vroolijkheid rondom hem. Hij sloop naar den donkeren hoek en verdween ongemerkt.

Het meisje ging intusschen voort den gewonden man te helpen, zoo goed als haar dat in de gegeven omstandigheden mogelijk was. Eindelijk kwam er een politieagent aanstappen en hadden de gebruikelijke ondervragingen plaats.

„Ik geloof niet dat de verwonding van doodlijken aard is,“ zei de pleegzuster.

De politieagent haalde zijn notitieboekje voor den dag, noteerde met ernstig gezicht het uur, de plaats en de opmerkingen van de verpleegster, maakte een korte beschrijving van den gewonden man en het jonge meisje en begon er toen aan te denken dat er ook eenige stappen gedaan moesten worden, om den vagebond op te sporen.

„Heb je hem den steek zien geven, zuster?“ vroeg hij. „Ik kwam juist te laat,“ antwoordde het meisje. „Toen ik hier aankwam, stond er een man in lompen gehuld met een mes in de hand over den gewonde heen gebogen.“

„Ah!“ riep de rustbewaarder uit. „Dat is van belang.“ Hij maakte weer eenige aantekeningen, toen blies hij op zijn fluitje, waarop spoedig eenige andere dienaars van Hermandad kwamen aanloopen.

„Er moet een ambulance gehaald worden,“ zei de verpleegster, die het van meer belang vond op dit oogenblik den aangevallene te helpen dan den aanvaller te zoeken. „Ik geloof dat het beste is hem naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis te brengen.“

„Mag ik uw naam ook weten, zuster?“ vroeg de agent die het eerst verschenen was.

„Muriel Davenport,“ zei het meisje, terwijl ze haar mantel dichtknoopte. „Mary Davenport?“ hernam de agent.

„Neen, Muriel Davenport!“ zei de liefdezuster nu iets luider. De gewonde opende nu de oogen.

„Davenport?“ mompelde hij verwonderd. „Muriel Davenport?“ Het meisje keek hem verrast aan.

Ze had den man nog nooit gezien. Nu wenkte de gewonde den politieagent zich een weinig naar hem over te buigen.

„Ken je me?“ vroeg hij.

„Ja, mijnheer,“ antwoordde de man. „U is mijnheer Bray, directeur van de Zuid-Afrikaansche bank.“

„Juist,“ fluisterde de gewonde. „De... man die mij aanviel mag niet vervolgd worden.“

De agent keek hem verwonderd aan.

„Hieraan kan ik niets doen,“ zei hij. „Het recht moet zijn loop hebben.“ Denton Bray fronste de wenkbrauwen.

„Raaskal niet zoo,“ zei hij scherp. „Die man moet vrij blijven, begrepen! Ben ik ernstig gewond?“ vroeg hij nu zich tot de zuster wendende.

„Ik geloof het niet,“ antwoordde zij. „Een dokter zal het u beter kunnen zeggen.“

„Juist. Ik zal in een paar dagen weer in orde zijn. Die man was een oud vriend van mij, agent. Hij was beschonken en wist daarom niet goed wat hij deed.“

De politieman perste de lippen op elkaar, zette een plechtig gezicht en vergat een notitie te maken.

„Natuurlijk, mijnheer, als het een vriend van u is,“ merkte hij op, „maakt dat een onderscheid! Er was dus geen misdadige opzet?“

„Natuurlijk niet,“ antwoordde Bray op zwakken toon. „Als je hem vindt, geef ik je honderd gulden. Ik wil hem helpen weer een nieuw leven te beginnen.“

„Hier is eindelijk de ziekenwagen,“ riep het meisje uit met een zucht van verlichting. „U moogt niet meer praten. Het zou u kwaad kunnen doen.“

Toen Denton Bray een paar uur later ontwaakte vond hij zichzelf in een partoulier ziekenhuis en bij zijn bed zat de verpleegster die hem de eerste hulp verleend had.

Hij staarde haar een oogenblik aan met een raadselachtigen blik, toen sloten zijn oogen zich weer.

Zij vroeg zich voorts verwonderd af, waarom deze man op zoo eigenaardigen toon haar naam herhaald had en waarom hij gesproken had van den vagebond als van een vriend. „U ligt over iets te mijmeren,“ zei ze vriendelijk. „Kan ik wat voor u doen?“

„Ik geloof dat mijn hoofd in de war is,“ fluisterde hij met een glimlach. „Kunt u mij ook zeggen welke dag we thans hebben. Ik kan me niets herinneren.“

„Het is thans Nieuwjaarsmorgen,“ antwoordde zij.

WIE HELPT ONS ZOEKEN?

WIE HELPT ONS ZOEKEN

naar de moeder van dit Belgische vluchtelingetje? Het kind heet JEANE VERMEIRSCH. — De ouders woonden te Lokeren. De moeder, Mad. Vermeersch, bracht het kind bij een oom en tante te Antwerpen, die er mede vluchten naar Amsterdam. Het kind bevindt zich thans in het Luth. Weeshuis aan de Weteringschans aldaar, waar zeer gaarne aanwijzingen worden ingewacht.

„Ah, juist,“ zei hij. „Ik was de balans aan het nazien.“ Hij sloot de oogen weer en schenen na te denken. „Ik herinner mij dat ik een klokgelui en gezang hoorde,“ ging hij na een paar minuten met zwakke stem voort. „Het moet geweest zijn nadat ik gevallen was. Wat was dat?“

„Het was het klokkenspel van de St.-Paul, en iedereen wenschte elkander een gelukkig Nieuwjaar.“

Hij zag haar met een zonderlingen blik aan. „Wenschte u ook iemand op dat oogenblik een gelukkig Nieuwjaar?“ vroeg hij plotseling.

„Ja,“ antwoordde zij hem met een glimlach. „Ik wenschte u in stilte een gelukkig Nieuwjaar en... en ook den armen stakkerd, die u aangevallen had en daarover zoo verbijsterd was.“ „Je had medelijden met ons beiden!“

„Ja, om verschillende redenen.“

„Vreemd, heel vreemd,“ mompelde hij, „dat we elkander weer moesten ontmoeten op die plaats en op den tijd dien we hadden vastgesteld. En toeh was het een bloot toeval, want ik was alles vergeten.“

Zij dacht dat zijn geest aan het afdwalen was. „U mag niet meer praten,“ vermaande zij. „De dokter zegt wel er is geen gevaar, maar u moet rustig blijven.“

„Maar ik moet praten,“ zei hij nu met krachtiger stem.

„U heeft zonder het te weten een rol gespeeld in een wonderlijke comedia. Uw naam is Muriel Davenport? Heette uw vader niet Charlie Davenport?“

„Ja,“ antwoordde het meisje. „Vader is reeds vijf jaar dood. Was hij een vriend van u?“

„De beste dien ik ooit gehad heb,“ was het rassche bescheid. „Hij leende mij honderd gulden, toen ik niets meer bezat. Ik geloof, dat die honderd gulden alles was, wat uw vader en moeder bezaten.“ „Dat was juist iets voor hem,“ zei het meisje met schitterende oogen.

„Ik was een dief,“ bekende hij, en toen zij hierop zweeg, herhaalde hij: „Ik zeg u, ik was een dief en moest het land ontvluchten en een anderen naam aannemen.“

„Als u een vriend van vader was, is dit niet van belang,“ antwoordde zij eenvoudig. „Vindt u het niet verschrikkelijk,“ vroeg hij op bitteren toon.

„Zoo menig een doet een misslag, wanneer hij jong is,“ zei ze ernstig. „Ik weet dat u het nu niet meer doen zal.“

„Neen,“ klonk het halfvloed. „Thans ben ik millionair. Sommige menschen zeggen dat beide professies bij elkander hooren.“

Hij zweeg plotseling, want hij zag dat zijn cynische toon haar kwetste. Toen begon hij haar te vertellen van haar vader en van de belofte die ze voor 25 jaar hadden afgelegd.

„Zonderlinge wereld,“ eindigde hij min of meer bewogen. „Charlie was de eenige die zich ernstig had voorgenomen om te komen. En hij werd hierin door den dood verhinderd.“

Hij zweeg een oogenblik om zijn gemoedsaandoening te verbergen en ging toen weer kalm voort: „De man die mij vannacht aanviel was de derde. Ik herkende hem eerst toen hij me den steek gaf. Hij was de eenige van ons drieën, wien het geluk toelachte. Toen ik het land ontvluchte was hij reeds een beroemd zanger, en dat is er van hem geworden... En ik... de slechtste van de drie... had blind geluk!“

„Dan is u Bertam Wold?“ vroeg ze op belangstellenden toon.

Hij knikte. „Heb je van mij gehoord?“

„Vader sprak menigmaal van u,“ zei zij. „Hij was gewoon te zeggen dat u een der besten was. Eens herinner ik me nog dat hij zei: „Bert komt nog eens op de hoogste sport. Hij is niet iemand om onder te gaan. U ziet hij had gelijk!“

De harde blik in 's mans oogen verzachtte. „Zei hij dat?“ vroeg hij nederig.

Den volgenden dag werd er een bedelaar opgehaald uit de rivier, en de nieuwsbladen deelden mede dat deze man eenmaal een der beroemdste zangers geweest was. Hij was evenwel van een zwakke natuur en zich overgeevende aan den drank was hij als een onverbeterlijk dronkaard gestorven. De dagbladen meldden voorts dat een vriend uit vroeger gelukkiger dagen voor een fatsoenlijke begrafenis had gezorgd. Geen woord werd echter gerept van de afspraak die een kwart eeuw geleden gemaakt was en zoo tragisch was afgelopen.

Wat Denton Bray betreft, binnen enkele weken was hij weer aan het hoofd van zijn reusachtige onderneming, ijverig en waakzaam als vroeger. Niets was bekend geworden van zijn ontmoeting, dan dat hij een klein ongeval had gehad, waardoor hij genoodzaakt was geworden eenige dagen rust te nemen.

Er had in die weinige dagen echter een groote verandering met hem plaats gehad, een verandering die gevoeld en gezien werd in honderden kleine dingen. Zijn ondergeschikten merkten het spoedig tot hun groot genoegen. Hij was niet meer de ongenaakbare, onverbiddelijke patroon, maar vriendelijk, toegankelijk geworden. De meest gevreesde en gehate man werd spoedig de meest geachte man.

Zijn vrienden, kennissen, kortom ieder die met hem in aanraking kwam, waren verwonderd over deze onbegrijpelijke verandering in 's mans karakter.

Niemand wist evenwel de reden van dezen ommekeer. Het was omdat de zachte hand eener jonge vrouw in zijn gemoed gegrepen had en al het goede dat hij bezat, maar dat sinds jaren sluimerde, had doen ontwaken.

En die veredelende invloed zou nimmer meer van hem wijken, want zij werd één met hem. Muriel Davenport trad in zijn leven op den eersten Januari; dat was zijn Nieuwjaar.

H. M. DE KONINGIN OP EEN INSPECTIETOCHT IN NOORD-BRABANT.

TEN BATE VAN HET STEUNCOMITÉ
zijn er door Haagsche Dames uit de eerste kringen op straat Kerstliederen gezongen.

Joh. de Cort en Isab. Armiroto, vluchtelingen uit Antwerpen, vierden 15 Dec. in het St.-Jeroensgesticht te Noordwijk hun gouden bruiloft.

EEN KERSTFEESTVIERING VER VAN HUIS.
De Vereeniging „Tehuis voor Belgische Kinderen“, te Amsterdam, die reeds een 1100 à 1200 kinderen een tehuis heeft bezorgd, heeft voor 540 Belgische kinderen een Kerstfeest georganiseerd. De vlaggetjes met Deensche opschriften drukken den dank uit voor de Denen en de Deensche kinderen, die geld hadden gezonden voor deze Kerstviering.

MOTTA, de nieuwgekozen President van Zwitserland.

H. W. KEHRER, † de algemeen geachte ingezetene van Amsterdam, is de vorige week op 60-jarigen leeftijd overleden.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS VAN AMSTERDAM
gephotografeerd ter gelegenheid van het aftreden van Jhr. Mr. Dr. A. Roëll als burgemeester. Van links naar rechts: W. H. Vliegen; Dr. N. M. Josephus Jitta; Mr. J. A. Baéza, Gem. Secret.; Jhr. Mr. Dr. A. Roëll, Burgemeester; F. M. Wibaut; Mr. S. de Vries Czn.; H. J. den Hertog.

VOOR DE BELGISCHE VLUCHTELINGEN.
De Haagsche voetbalvereniging Quick heeft ten bate van de Belgische vluchtelingen op Eersten Kerstdag een wedstrijd georganiseerd tegen hier in Holland vertoevende Belgische spelers. Onze foto geeft de Belgische spelers v.l.n.r. staande Tuytens, Carpentier, Violot, Nijs, Bossart en Thijs; Zittend Jauren, Carion, Bouttiaux, Robijns en Thijs.

DE GANZENMARKT TE PURMEREND,
die elk jaar tegen Kerstmis gehouden wordt, mocht zich ook ditmaal wederom in een druk bezoek verheugen.
Bij dit nummer ontvangen onze abonné's als bijlage de eerste aflevering van onzen nieuwen roman: „N KWAJONGEN IN AMERIKA“.

DE HEYERMANS-HULDE.
Ter gelegenheid van Heyerman's 50en verjaardag en de 500ste opvoering van „Op Hoop van Zegen“ is er den bekenden Tooneelschrijver en -directeur een souper aangeboden in American.
Bij dit nummer ontvangen onze abonné's als bijlage de eerste aflevering van onzen nieuwen roman: „N KWAJONGEN IN AMERIKA“.

Panorama

GEÏLLUSTREERD - WEEKBLAD

PER KWARTAAL
26 NUMMERS f 1,30

UITGAVE A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN - RED. EN ADM. DOEZASTRAAT 1, TEL. 1.

Engelsche Soldaten in Winterkleeding

Egypte in de huidige omstandigheden

PANORAMA VAN CAÏRO.

Door deze overzichtsfoto wordt een fraaie aanblik van de Egyptische hoofdstad gegeven.

ABBAS HILMI, EX-KHEDIVE VAN EGYPTE.

Het verlicht ontegenzeggelijk onze taak, nu wij in den titel direct de beperking van ons artikel konden geven. Want over Egypte in de oudheid zou zooveel meer te schrijven zijn dan over het Egypte van heden, hoe sterk de aandacht ook op dit moment op het land van den Nijl is gevestigd.

Egypte is een land, dat in overoude tijden een beschaving bezat, welke ons tot op heden met de diepste bewondering vervult.

Het Egyptische Genie in haar geweldige uitingen zoowel als in haar klein- en toegepaste kunst, kan niet genoeg bestudeerd worden.

De beschavingsvormen, de sociale verhoudingen, regering en volk, zij vormen alle onderwerpen, waarvan véél meer, maar dan ook héél véél méér, te zeggen is, dan in dit korte bestek kan worden vastgelegd.

Het land van den Nijl vormt een schakel in de keten der machtige rijken, welke eens de stranden van de Middellandsche zee vormden. Is het niet een wonderlijk verschijnsel, hoe de eens hoog uitblinkende glorie van al deze rijken verbleekte? Egypte, Carthago, het rijk der Moorsche Koningen, Spanje, dat eertijds de wereld beheerschte, Rome, dat nog vroeger het wereldrijk was, Griekenland, het Koninkrijk der Phoeniciërs, Palestina, vormen deze niet te zamen een waardige aansluiting van de Zee, welke in de oudere tijden de wereldhistorie beheerschte?

Voor die glorie waren goede redenen, evenzeer als er een oorzaak moet zijn, waarom de Grootmachten van Europa zich thans beijveren om steeds meer vasten voet op Afrikaansch gebied te krijgen.

Dat alles is niet toevallig.

Laten wij ons niet al te zeer in het nagaan dezer gronden verdiepen. Zij kunnen bestaan in de voor de

hand liggende reden om door het protectoraat over of het bezit van deze streken, het afzetgebied voor industrie en handel te vergrooten, maar het kan ook zijn, dat er een verborgen instinct zijn voorwerking doet gelden, omdat eens, bij de gestage afkoeling van den wereldkloot, de landen om den evenaar het langste een bewoonbaar klimaat voor mensch en diër, een bestaanszekerheid voor de onmisbare flora zullen bieden en Afrika dus het werelddeel der toekomst wordt.

Wie zal bepalen, welke drijfveeren het lot der menscheid beheerschen? Doch hoe het ook zij, of men zijn geest tot kalme, praktische beschouwingen intoomt, of zijn fantasie een gedurfde vaart laat nemen, toegegeven moet worden, dat het eertijds zoo belangrijke Egypte, ook op heden zijn beteekenis als toegangsweg tot het hart van Afrika behield en in belangrijkheid aanzienlijk toenam door zijn verdedigingsgeschiktheid voor den kortsten doorgang naar Indië, het Suezkanaal.

De Engelschen hebben deze beteekenis niet onderschat en met de handigheid, welke hen bij de tegenstanders zoo gehaat maakt, hebben zij Egypte steeds meer in hun knel gehouden.

De loopbaan van Lord Kitchener of Karthoum, den tegenwoordigen minister van oorlog in Groot-Brittanje, is zoo innig met die overheersing van Egypte verbonden, dat het geen verbazing behoeft te verwekken, hoe in zijn tijd en door een regeering, waarin hij zitting heeft, openlijk het protectoraat in een feitelijke souveriniteit werd veranderd.

Men vergist zich dan ook niet, wanneer men beweert, dat deze oorlog niet gevochten wordt om het

bezit van Brussel of Calais, noch om den intocht in Parijs, doch dat de toegangen tot Azië en Afrika de inzet vormen van dit zoo bloederige kansspel.

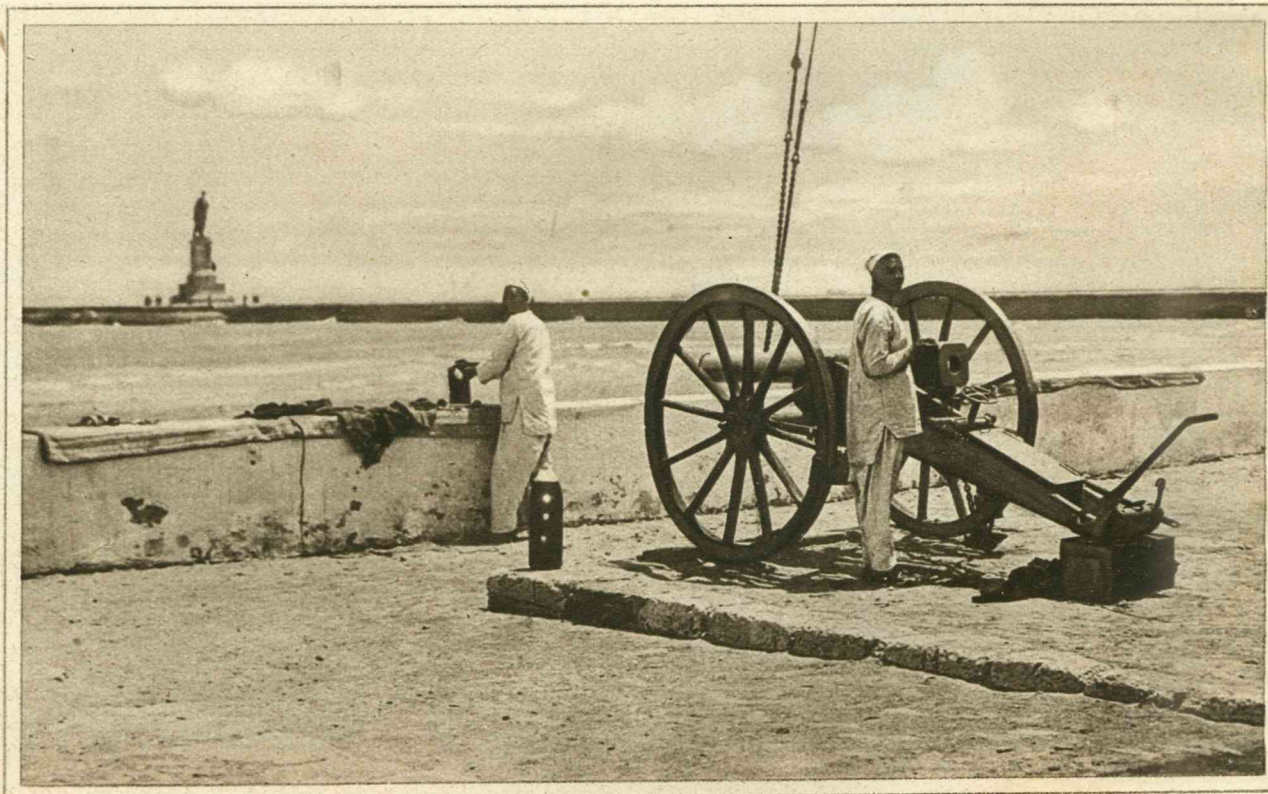
* * *

Zooals de lezers weten, stond tot voor het uitbreken van dezen oorlog Egypte feitelijk onder Turksche souveriniteit en heerschte de Khedive Abbas Hilmi onder den Sultan van Turkije, den Kalief, krijgshoofd van den islam, op den troon van Egypte.

Abbas Hilmi was door het tweeslachtige van den toestand, uit den aard in een moeilijke positie en het is heel wel te begrijpen, dat hij nu niet bepaald sterk voelde voor den Engelschman, die in zijn Khedivaat feitelijk de heerscher was.

Toen de Khedive openlijk de partij van de vijanden van Engeland koos, leek dit voor Groot Brittanje een hachelijk iets. De Egyptenaren en de aan de grenzen van Egypte wonende Muzelmannen hechten zich in den regel zeer aan hun eigen leiders. Het getuigt van politiek inzicht, dat Engeland den oom van den Khedive aanzocht, als Sultan van Egypte, den troon van het overoude rijk te bestijgen. Als Sultan was Hussein uit den aard niet meer de Suzerein van den Constantinopelschen heerscher en door het Sultanaat werd Egypte een stap hoger gebracht ... in titel!

Men ziet uit bovenstaande hoe allerlei motieven van stoffelijken zoowel als van geestelijken aard hun rol spelen, om de beteekenis van Egypte in dezen strijd een niet geringe te doen zijn.

AAN HET SUEZKANAAL.

Egyptische soldaten bewaken het Suezkanaal.

VAN DE RUSSISCHE GEVECHTSLINIE

DE GEWONDE VIJAND.

Een Russische boerin geeft een gewonden Oostenrijker melk te drinken.

HET EEREMETAAL.

De St.-George-orde, verdiend door hun dapperheid, wordt den manschappen door den commandant op de borst gehecht.

HET GEVAAR UIT DE LUCHT.

Een der uit Duitsche vliegmachines in Warschau neergeworpen bommen.

EEN FRISSCHE DRONK.

Russische officieren hebben van een der vele kooplieden, die het leger achterna trekken, een verfrissing gekocht.

HET RUSSISCHE KANON IN ACTIE.

Een inderdaad zeer zeldzame foto, daar het den fotografen slechts hoogst zelden gelukt het oogenblik van het afschieten van het kanon op de gevoelige plaat vast te leggen. Door den hevigen luchtdruk toch bewegen alle voorwerpen zoodanig, dat er op de foto niet veel meer te onderscheiden valt.

Zwarte en witte geitenvellen worden als bescherming tegen de barre koude door de Engelsche troepen in Frankrijk gedragen. Zij zijn er erg mee in hun schik en laten zich zóó graag fotografeeren.

De bekende acteurs, de heer en mevr. Seymour Hicks, verlieten Engeland met een gezelschap artisten om aan het front door tooneelspel en zang de troepen te vermaken.

'T ZWITSCHE LEGER IN MOBILISATIE

Een Zwitsersch infanterie-regiment in een besneeuwd berglandschap.

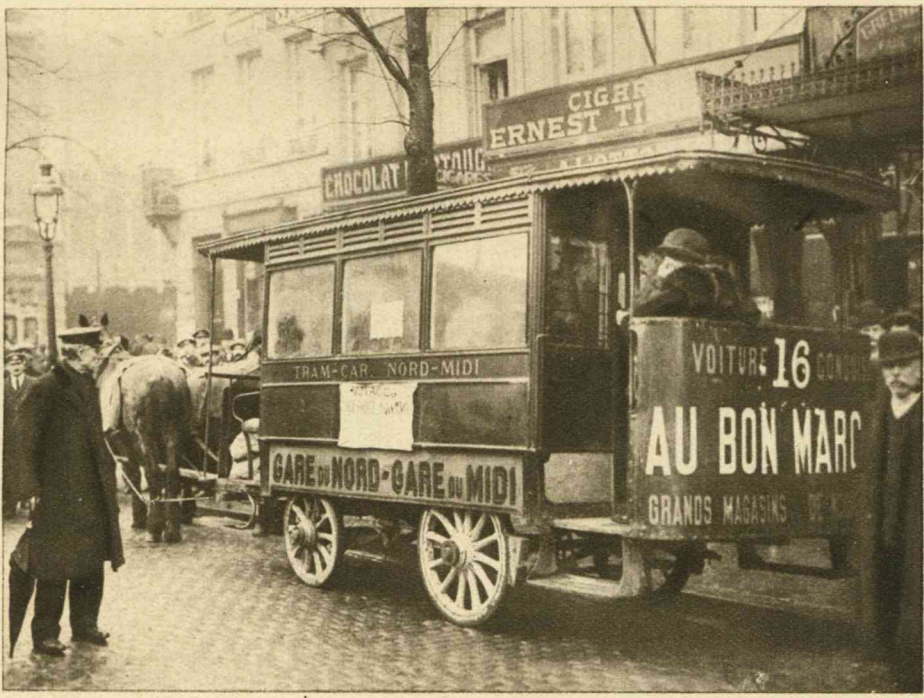
Een zware taak. — Een lastpaard door de hoge sneeuw wadend.

Een Zwitsersche bergbatterij trekt door de sneeuw.

Loopgraven welke in de sneeuw worden uitgegraven en met sneeuw versterkt.

De bekende Brusselsche omnibus, die in den critieken tijd gebruikt werd om passagiers van België naar Holland te brengen.

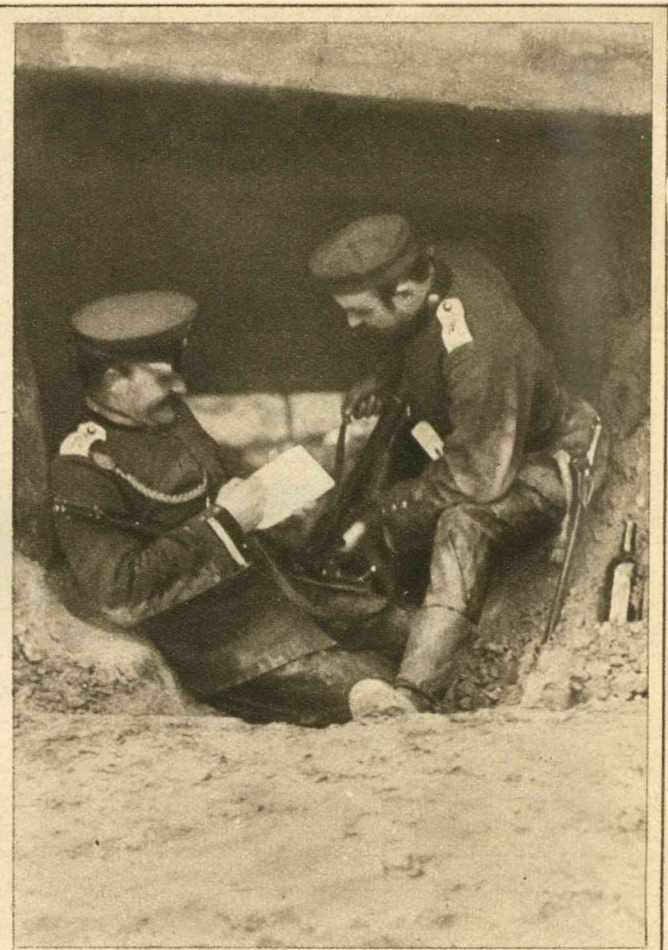
Duitsche troepen in Antwerpen marcheeren met muziek voorop door de straten der stad.

DE KERSTVIERING.
Duitsche veldpredikanten hielden in het Stationsgebouw te Antwerpen een toespraak voor de Duitsche bezettingstroepen.

OP VERKENNING.
Een Duitsche verkenningstrouw welke het resultaat der artillerie gadeslaat en daarvan aan de batterij-commandanten bericht geeft.

EEN BRIEF NAAR HUIS.
Een Duitsch soldaat schrijft vanuit de loopgraven een brief aan zijn familie.

AANKOMST VAN DE GEWONDEN.
Een Hospitaaltrein brengt nieuwe gewonden naar de barakken in Berlijn.

MARS EN DE MUZE.
Duitsche soldaten ontvangen zangles in het vrije veld, bewaakt door twee schildwachten.

Moderne Danskunst

JACOBA en HELENA VAN DER PAS.

is een bijzonder genoeg in, eens te midden van den warboel waarin we aan het einde van het oude en het begin van dit nieuwe jaar leven, het oog te slaan op 'n vredig, een vreugdevol hoekje van dit aardsche bestaan, dat te liever aandoet, te vreugdevoller, naarmate we in het gedrang van het oogenblik het besef verloren hadden, dat het diepere zoeken van den menschenlijken geest toch meer het geluk zoekt en niet alleen macht. En indien algemeen als axioma zou zijn aangenomen, dat gelukkig zijn op zich zelve al 'n macht is, 'n onuitputtelijke bron van macht in de goede en betere beteekenis van het woord, dan zou het oorlogsstreven zeker spoediger als 'n algemeen verafschuwde bedrijf worden afgeschaft dan thans het geval is.

Dat gelukkig zijn van de menschen, het is 'n vreemde ambitie. Ieder zoekt het anders. In geen mensch ontbreekt het. Geen mensch is er, die het niet ergens in zoekt; de meesten echter zijn er zich niet bewust van, en doemt de mogelijkheid aan het bezit ervan bij dezen of bij genen op, dan meestal nog herkennen zij het niet, zelfs niet aan de onrust, die hun ziel 'n oogenblik besluipt. Ik bedoel maar, dat iedere werkelijk harmonische ongekunstelde uiting niet gauw populair kan worden, doch steeds zal zijn eerst 'n kostbaar bezit van 'n kleinen kring menschen, wier aanleg hun het voorrecht heeft geschonken, om van de bloemen, die in 's werelds wonderen tuin in kleine hoekjes nog ongerept zijn gebleven, te genieten, als van 'n weerspiegeling der Paradijs-tuinen van weleer.

Die Paradijs-tuinen, ze moeten heerlijke scheppingen van rijkdom en schoonheid op alle gebied zijn geweest. En ik kan me dan ook voorstellen, dat als we geschapen zijn om in die tuinen, dat paradijs van kleur, van licht, van bloemen en planten, schitterend in de zon, wier licht we ons voorstellen als 'n gouden val over al die heerlijkheid gespreid, toch als het hoogste aardsche wezen te verblijven, we in ons zelf, in ons verschijnen, onze gebaren, ons lichaam tenslotte méér aanleg voor 'n leven in schoonheid moeten hebben, dan we zoo oogenschijnlijk en uiterlijk gelooven te bezitten.

Maar om ons zelve aan ons zelve te herinneren, daartoe dient het in de Kunst vaak tot uiting gekomene ideaal-gevoelen, en in een der eerste plaatsen: De Dans. De Dans, dat is de directe uitbeelding van vreugde en smart, door het lichaam. En zeker zal geen schooner en fijn-besnaarder instrument gevonden kunnen worden, dat zoo direct tot ons spreekt.

Wél moeten we in 'n vreemde tijd leven, om thans weer eens in ons land tot de ontdekking te komen, dat we in den Dans een nieuwe kunst, in ons lichaam 'n nieuwe uiting dier Kunst hebben gevonden, waar we van eeuwen terug hetzelfde hadden kunnen leeren. Maar het is nu eenmaal 'n feit, dat we zóó overtuigd zijn, dat de oudere volken, die dansten, „heel anders waren dan wij”, dat hunne beschaving „n heel andere beschaving” was, dat we moeilijk slechts de waarheid benaderen kunnen, dat menschen desondanks menschen blijven, en dat, als we in onzen tijd niet zoo meer dansen b.v. dan toen, dat alleen maar dáaraan ligt, dat we wat kleurlooser in ons gevoelsleven zijn geworden, wat minder gelukkig dus, enfin, dat we minder rijk zijn, minder vreugdevol dan vroeger.

Het is dus een verschijnsel van groote beteekenis, dat den laatsten tijd de dans, als levensuiting in alle stadia, opleeft. En eene verheugenis is het zeker dat we in ons land thans ook priesteressen van den Dans bezitten, welker voordracht een groote bron van rijkdom worden kan voor ons aan spontane uitingen zoo arme omgeving.

* * *

Het dansen van Jacoba en Helena van der Pas is zeer bijzonder. Het is van 'n bijna beschavenden eenvoud, die je heel de quasi-gecompliceerdheid van zekere kunstenaars al direct als leegheid doet gevoelen. Het publiek van de soiree, die ik bijwoonde, was 'n prettig luid-babbellend publiek, waar je je bij het binnenkomen voelde als op de een of andere fancy-fair. Dat kwam omdat dien avond Jacoba van der Pas ook met hare leerlingen danste en het publiek dus 'n zeker onder-onsje vormde, dat alle vriendinnetjes en vriendjes te zamen had gebracht onder het gastvrije dak van Diligentia. Het gaf 'n uiterlijke feeststemming. Was de voorstelling niets geweest, dan had dit oppervlakkig vriendelijk publiek van aardige meisjes en vriendelijke vrouwen, van welwillende heeren en nog jonge kinderen gauw het geheel den indruk van 'n dilettantenvoorstelling gegeven. Maar te fijner, te blijer, te echter, deed daarop het dansen aan, toen we direct juffrouw van der Pas, met twee harer leerlingen en haar zuster, in 'n wals van Strauss op het in zeer stemmige kleuren gedrapeerde tooneeltje zagen optreden. Je allereerste indruk van dat vlinder-lichte en zomerkleurige was 'n loodzwaar gevoel van jezelf, 'n soort schaamte over je eigen leelijkheid, zooals je daar op je stoel zat in je colbertje, tegenover die gracielijke en gevoelige bewegingsschoonheid op 't podium. Je voelt je onfrisch, lompe, zwaar; zoo moet 'n nijlpaard zich voelen bij het zien stappen van 'n rozen ibis aan den Nijloever. Maar dien eersten indruk vergat je door het bewegen der meisjes, die licht en kleurig, dansten op de muziek van Strauss. Het lichtste van de vier was Jacoba; haar dansen is dat als van 'n libel boven 'n glanzend vijveroppervlak. Haar zuster Helena is bezonken in hare bewegingen, Forscher, en door haar lichaamsbouw, ernstiger. Het dansen van Jacoba is teerder, het ontroert door het teere, zoowel in de vertolking van vreugde, als in die van smart, (zooals in de Prelude van Chopin). Dat van Helena is minder ontroerend misschien, maar plastisch groter. In Jacoba leeft de dans, geheel en ondeelbaar, zóó sterk, dat de vreugde en de smart in haar opleven, zij er de draagster van wordt.

Zoo muntte ze uit in de Tanz van Scharwenka, Helena, als 'n jongen. Gaven ze samen in de Frühling van Grieg, 'n heerlijk ensemble, dat met de Invitation à la Valse van Weber, eveneens door hen beiden gedanst, een der mooiste gedeelten van den avond vormde. Het is werkelijk een genot, zoo blij als het harmonisch bewegen in den dans je maken kan. Het maakt, dat je weer 'n oogenblikje langer gelooft in wat geluk door schoonheid, het geeft je weer opnieuw geloof in de bron, die je in je zelf hebt meegekregen, en waarheen de meeste menschen den weg hebben vergeten.

De rondedansen met koor, met de leerlingen samen, ze gaven 'n goed beeld van de bewegingsontwikkeling, die de meisjes van der Pas hunne discipelen leeren. Of van leeren is eigenlijk geen sprake. In den grond is het alleen maar afleeren. Maar de jarenlang aangeleerde stijfheid weer weg te werken, om weer gewoon te leeren doen, en dat gewoon-zijn weer tot 'n kunst-prestatie te doen groeien, dat is 'n moeilijke, zij het dan ook zéér loonnende taak. En omdat we niet leven in Arcadië, zal het nog wel eenigen tijd duren, alvorens we, ondanks het streven van de meisjes van der Pas en hunne bijzondere kunst, 'n mooi volk zijn geworden!

Tot zoover zullen we van hunne kunst als iets ideaals blijven genieten
TOM SCHILPEROORT.

Jacoba van der Pas
in „Prelude van Chopin”

Helena van der Pas
in „Fanz van Scharwenka”

Jacoba van der Pas

Helena van der Pas

Menuet-Kallinikow

Frühling-Grieg

BABY TE KOOP GEVRAAGD.

DOOR HENKIE.

ij is heel vriendelijk, geloof je 't niet?" zei de achtjarige Hester tot haar tweelingbroeder Albert, terwijl ze nadenkend met de punt van haar potlood in den mond zat.

„Hij doet 't zeker voor ons!"

„Nietes!"

„Welles!"

„En ik zeg van niet," zei haar broeder, boos dat zijn zuster het wagen durfde aan zijn gezaghebbende bewering te twijfelen. „Ik hoorde hem zeggen dat vader de handen al vol had. En toen ik hem vroeg waarmee, zei hij: met babies, kleine man!"

„Ook wat. Alsof er ooit te veel babies zouden kunnen zijn. Die lieve kleine dingen! En bovendien, wij hebben toch geen baby gehad?"

„Tante Suze heeft er een," antwoordde Albert verdrietig.

„Ja, de liefste, zoetste snoes. Tante zegt dat ze niet weet wat ze zou moeten doen zonder hem. Het is jammer dat mama er niet een heeft."

„Misschien," peinsde Albert, „geeft ze hem wel aan mama. Ze is dol op mama!"

Kleine Hester schudde het hoofd.

„Weet je wat, Bertie," zei ze en haar stem daalde tot een gefluister, „ik geloof dat ze nog meer van de baby houdt dan van mama."

„Och loop rond," antwoordde het lid van het sterkere geslacht vol verontwaardiging. „Alsof iemand meer van een baby zou houden dan van mama. Je bent dom, Hessie!"

Maar Hester schudde het kleine wijze hoofd, dat de gouden krullen haar over de oogen vielen.

„Tante doet het niet!"

„Welnu, dan vragen we het haar niet, afgeloopen! Ze mocht het later eens terug willen hebben. En het is voor mama ook veel plezieriger een eigen baby te hebben."

„Ja, dat is 't," stemde Hester blijmoedig toe. „En Bertie, ik geloof dat dokter Van Kampen er ons wel een brengen zal, als we er hem om vragen. Hij brengt overal zulke schattige babies. De juffrouw uit den banketwinkel om den hoek heeft er ook een van hem gekregen. Het is verleden week gekomen. De zuster van onze keukenmeid dient er en die heeft het ons laten zien. Dat weet je toch wel?"

„Ja, maar het is een vreeselijk klein ding," merkte Albert op. „Hij moet ons een grootere brengen."

Toen kwam hem op eens iets in de gedachten, waardoor hij zijn zusje beduusd aankeek.

„Zeg, Hessie," ging hij ernstig voort, „we moeten den dokter betalen. Hij brengt geen babies voor niemendal."

„Neen, da's waar ook," stemde Hester nadenkend toe. „We moeten hem eerst vragen wat het kost. Hoeveel geld heb jij, Bertie?"

Albert haalde beide broekzakken leeg, en daar kwam te voorschijn: een tol, een spijker, een paai eindjes touw, eenige knikkers, een pijp pepermunt, gedeeltelijk afgekloven, en eindelijk eenige halfjes tot een totaal bedrag van drie centen. Zonder iets te zeggen bood hij zijn pijp pepermunt grootmoedig zijn zusje aan, die dadelijk het andere nog intact gebleven einde de plaats van haar potlood deed innemen. Bertie stond intusschen met een bedenkelijk gezicht zijn kassa te monstren.

„Jammer, ik heb pas een halven cent uitgegeven voor de pepermunt," zei hij spijtig.

„En ik heb van mijn zakgeld wol gekocht voor schoentjes voor tantes baby."

„Het zal lang duren eer we van ons zakgeld genoeg gespaard hebben om een baby te koopen, zou 't niet," vroeg Albert. „Zeker wel een heel jaar."

Hesters zonnig gezichtje betrok.

„O, neen, zoolang kunnen we onmogelijk wachten. Hoeveel zou een baby wel kosten?"

„Ik denk minstens tien pop."

„Tien pop? Hoeveel is dat, Bertie?"

„Och, dommerd! Tien gulden! Groote menschen noemen altijd een gulden een pop, maar daar kan jij niet van meepraten."

„Van oom Jan krijgen we met onzen verjaardag zeker ieder weer vijf gulden, maar dat duurt nog meer dan drie weken."

„Hindert niet. We behoeven den dokter niet dadelijk te betalen," verklaarde Bertie met autoriteit. „Dokters wachten altijd een langen tijd op hun geld. Ik hoorde het dokter Van Kampen laatst tegen vader zeggen."

„Ja maar nog drie heele weken? Zou de dokter zoo lang willen wachten? We zouden dan schuld maken, en ik wil geen schuld maken, zelfs niet voor een baby."

„Ik zal hem zelf wel zeggen, dat hij op het geld vast rekenen kan. Oom Jan geeft ons altijd vast vijf gulden ieder. Verleden jaar is het op de spaarbank gebracht. Ik houd niet van de spaarbank," ging Albert wijsneuzig voort, „maar vader wil het."

„Maar als papa het er weer heen wil brengen, Bertie."

„Wat ben je toch 'n schaap, Hessie! Als vader van de baby hoort, heeft hij natuurlijk liever een baby," pleitte Bertie vol overtuiging. „Verleden jaar hebben we heelemaal niet over een baby gedacht."

„Nou, dan zullen we den dokter een brief schrijven."

„Ik zal schrijven," zei Albert vol overwicht.

„Neen, jongen, ik. Jij schrijft zoo slordig. Ik schrijf veel mooier dan jij."

„Ja, dat weet ik. Maar ik ben de oudste en ik ben een man. Dat soort dingen wordt altijd door een man gedaan."

BEGRAFENIS VAN H. M.'S. 1^{EN} KAMERHEER JHR. VAN DEN BOSCH, die de vorige week te 's-Gravenhage is overleden. — Het vertrek van het sterfhuis.

„MET ZACHTEN DRANG".

Te Roermond is er de vorige week een „vluchtelingendag" gehouden. Er werden speldjes verkocht, waarvan de opbrengst ten bate van de Belgische vluchtelingen strekt.

DE KAPEL VAN HET R. K. ZIEKENHUIS te 's-Gravenhage, heeft een heele verandering ondergaan en een vergroting gekregen. Met de Kerstdagen is zij opnieuw ingewijd door Deken Wijtenburg.

Weet je wat? Jij schrijft den brief en ik zal hem onderteeke nen. Vaders klerk schrijft ook altijd zijn brieven, omdat vader zoo'n leelijk pootje heeft."

„Goed," stemde Hester toe en ze haalde uit een schrijfmap een velletje luxe-post met mooie gewerkte hoeken en bovenaan de afbeelding van een kleinen gelen pony. „Het is het laatste velletje wat ik nog heb," zei ze, er bewonderend naar kijkende.

„Ik mag dus wel oppassen dat ik niet knoei."

Jij moet aan papa vragen, hoe we de moeilijke woorden moeten spellen.

Maar zeg hem vooral niet waar het voor is, hoor!"

„Natuurlijk niet," beaamde Bertie. „Het moet een verrassing zijn."

Er ging met het stellen van den brief een groot gedeelte van den middag heen.

Er werd geschreven en nog eens geschreven, voordat de brief waardig gekeurd werd op het mooie papier te worden overgebracht.

Doch eindelijk was ook dit geschied en de tweelingen staarden vol bewondering naar het gemeenschappelijk kunstwerk.

„Dat is fijn," zei Bertie, en hij las nog eens den brief voor:

Mijnheer de Dokter,

Ik zou graag willen dat u mij zou geven een beebie voor tien gulden.

We hebben het noodig den 24sten December voor moeders verjaardag.

We moeten een dikke hebben met blauwe oogen en mooi haar.

Hij mag geen kaal hoofd hebben als die u bij tante Suze gebracht hebt.

Wij geven hem van onszelfen. Wanneer kunt u er een brengen?

Uw vriendje,

BERTUS DE BRUIN.

P. S. Wat is goedkoop een meisje of een jongen?

Er gingen wel twee'heele dagen voorbij en nog had de dokter geen antwoord gebracht. Daar kwamen de tweelingen hem den derden dag op straat tegen. Ze stormden op hem af.

„Een baby?" zei hij. „Ja! Ik zal er eens naar uitkijken."

„Maar het is een geheim," zei Hester ernstig.

„Ja, ja, natuurlijk, beste meid. Een groot geheim, hoor." En de dokter speedde zich lachend voort.

Bertie en Hessie hadden het intusschen zeer druk over hun geschenk. Ze wilden baby den avond te voren thuis hebben, dan zouden ze hem den volgenden morgen vroeg aan moeder geven. Ze wisten echter nog niet waar ze het den nacht verbergen zouden. Daarover moest nog eens goed gepraat worden.

Doch wat gebeurt?

Die domme dokter brengt den geheelen boel in de war.

Hij bracht werkelijk een baby, maar midden in den nacht en wel ongeveer veertien dagen voor moeders verjaardag.

Moeder was evenwel vreeselijk blij. Ze dankte de tweelingen herhaalde malen, toen ze bij haar werden binnengelaten om de baby te zien. Ze zei dat het de liefste baby was dien ze ooit gezien had.

Bertie en Hessie waren nu toch ook blij. Ze streelden ieder een der zachte kleine handjes en toen ze het een oogenblikje vasthouden mochten, waren ze erg trotsch, omdat ze zoo'n goed idee hadden gehad. Dat was nu hun eigen baby, dien ze zelf gekocht hadden. Ze vonden het echter van dokter niet erg aardig, dat hij baby niet eerst bij hen gebracht had, maar dat zouden ze hem wel eens vertellen, als ze hem gingen betalen.

Den volgenden morgen ontmoette Hester den dokter op de trap en sprak hem er over aan.

„Dokter zei: het was zoo'n snoes van een baby," vertelde ze later aan Bertie, „dat hij het maar dadelijk heeft gebracht. Babies kunnen geen veertien dagen zonder moeder."

Hij wist ook niet of hij over veertien dagen wel zoo'n aardigen baby zou kunnen brengen. Want onze baby is een veel beter soort dan andere babies. Hij heeft het bij ons voor de deur gebracht, doch papa wilde hem niet in onze kamer laten om ons niet wakker te maken," eindigde ze haar verhaal een beetje spijtig.

„Nou, 't is wel een aardige baby," betuigde Bertie goedkeurend. „Wel twintigmaal beter dan die van tante Suze."

En Hester was het roerend met hem eens.

Toen ze veertien dagen later naar den dokter gingen met de tien gulden van oom Jan zorgvuldig in hun zak, wilde die goede dokter het niet eens aannemen. Hij zei, hij had den laatsten tijd nog al veel babies verkocht en goede zaken gemaakt had en daarom gaf hij hun dien aardigen baby cadeau, maar . . . dan moesten ze hem plechtig beloven de eerste vijf jaar niet om een nieuwen baby te komen.

„We hebben voorloopig geen nieuwen baby noodig," zei Albert geruststellend.

„Neen," stemde Hester in. „We hebben nu wat we noodig hadden."

En broeder en zuster lachten vergenoegd en gingen haastig naar hun baby terug.

DE STORM VAN 29 DECEMBER

IN AMSTERDAM. — Groot was de agitatie in de vroege morgenuren. Overal op de grachten omgevallen boomen en afgewaalde dakpannen.

Een door den storm geteisterd huis aan de Admiraal de Ruyterkade.

Op de werf van de firma Goedkoop werd de stelling, waarop de kiel van het schip „Ombilin” reeds gelegd was, vernield.

IN DEN HAAG. — Een der reuzen voor aan het bosch moest voor den orkaan den kop buigen. Hij viel dwars over de tramrails.

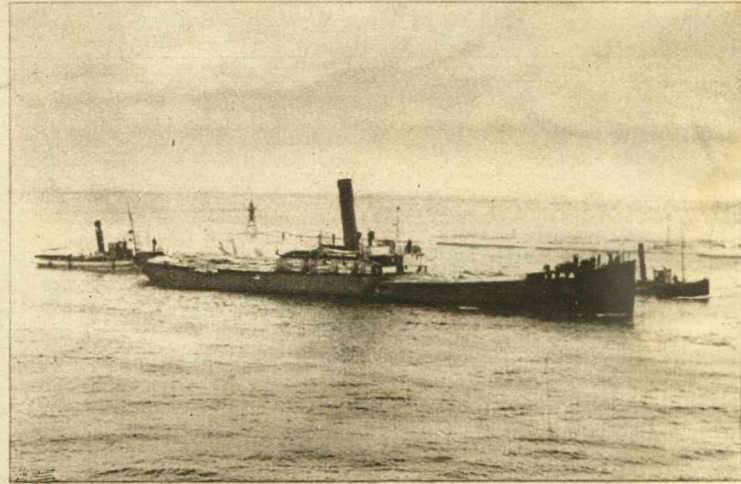
De wortels van een gevallen boom, welke de Haagsche jeugd direct als speelplaats gebruikte.

EEN OMGEWAAIDE BOERDERIJ. — Deze boerenwoning te Sloten werd door den storm totaal vernield.

AFGEKNAPT EN WEGGEWAAID. — Een boom, aan het Spaarne te Haarlem, die door den wind bezweek.

DE SCHEEPSRAMP TE IJMUIDEN.

Door den hevigen storm is het Zweedsche Stoomschip „Irma” totaal ontredderd. De bemanning trachtte zich met de reddingsboot te redden, doch deze sloeg om. Van de 16 opvarenden zijn er slechts 2 levend aan land gekomen. Foto links: Het aan wal brengen van de lijken der verongelukten. Foto midden: De twee geredden met zuster van Lunzen. Foto rechts: Het binnensleepen van het ontrampeneerde schip.